

ЗЛАТИБОРСКЕ ВЕСТИ

БРОЈ 2

ИНФОРМАТИВНИ БИЛТЕН ОПШТИНЕ ЧАЈЕТИНА
април, 2015. године БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

8. ШЉИЗОВАЧКИ САЈАМ ДОМАЋЕ РАКИЈЕ

2. мај 2015. године

Цереп
ПО ОБЛИЦИ МИРА

Златиборски
ЕКО АГРАР

31310 Чајетина, Александра Карађорђевића 28
Централа: 031/831-151, локал.142

ЈАВНО КОМУНАЛНО ПРЕДМЕТЉЕ
ВОДОВОД
ЗЛАТИВОД-ЧАЈЕТИНА

31310 Чајетина, Александра Карађорђевића 8/а
Централа: 031/831-805; 831-909

31310 Чајетина,
А.Карађорђевића 6/6
Централа: 031/832-035

Златибор

Златибораци
Укус природе
Дух традиције

ЗЛАТНА ПОВЕЉА!

СА САЈМА ТУРИЗМА

У посети породици Петронијевић

Ацо Петронијевић и његова сусрућа Вера живе, како кажу, у веома срећној заједници са сином Бранком, снајом Аном и четворо унучади: Ивана има 15 година и ученик је средње медицинске школе у Ужицу, Александар је ученик 7. разреда и има 14 година, Лука има 11 и иде у 5. разред, док најмлађи Милан има 6 година и на јесен постојаје њак њрвак. Ова велика породица живи у складу са својим моћућностима, баве се пољопривредом и велику пажњу посвећују деци...

стр. 6

8. Шљивовачки сајам домаће ракије

Победник прве „Ракијаде“ 2008. био је Љубодраг Каљевић из Шљивовице. Наредне, 2009. Душан Лазовић из Триковце је победник. На 3. сајму домаће ракије, одржаном 2010. године, учествовала су 43 произвођача, углавном из ошћина Златиборској округи, мада су се те године први пут појавили и излајачи из друћих крајева Србије.

стр. 8

У ОВОМ БРОЈУ:

- 6 **ИНТЕРВЈУ:**
Породица Петронијевић
- 8 **РАКИЈАДА:**
8. Шљивовачки сајам
- 10 **НОВОСТИ:**
Промоција летњег туризма
- 13 **ГАГО КОВАЧЕВИЋ:**
Академик из Љубиша
- 16 **ЧАЈЕТИНА:**
Библиотека
- 18 **СПОРТ:**
Александар Радишић,
параолимпијац

ПРЕДРАГ КОВАЧЕВИЋ

Академик из Љубиша

По предању Миладинов деда Мијајло, који је пошћицао из села Кошора у сливу Крине у Мешохији, је убио ату, било је шо негде у 17. веку. Одмешнуо се у „ајдуке“ и настћанио у њећини...

стр. 13

ИНФОРМАТИВНИ БИЛТЕН ОПШТИНЕ ЧАЈЕТИНА ЗЛАТИБОРСКЕ ВЕСТИ

Издавач:
Агенција за издавачку делатност
и маркетинг „МАЛИ ЂИРА“

Главни и одговорни уредник:

Милић Симић

Редакција:

Нада Џелебчић

Иван Јанковић

Мирјана Ранковић Луковић

Драгана Росић

Предраг В. Ковачевић

Припрема:

QM Design

Штампа:

Графос, Ужице

Тираж: 1.500

Контакт:

069 855 00 65

e-mail: pressnada@gmail.com

Билтен финансира ошћина Чајетина

НОВО У ЧАЈЕТИНИ

Од сада и у Чајетини нови, модеран супермаркет „Цегер“, у Ул. Александра Карађорђевића 10! У пријатном амбијенту, Цегер вам нуди широк асортиман прехрамбених производа и артикала широке потрошње! Разноврсна понуда намирница, од свежег меса и сувомеснатих производа до повртне баште, воћа, млека и млечних производа, тестенина, кондиторских производа, алкохолног и безалкохолног пића..., до комплетног пекарског програма! Кућна хемија и папирна галантерија, све на једном месту по повољним ценама. У модерном ентеријеру, са љубазним особљем, куповина у Цегеру постаје задовољство! Дођите и уверите се!
Цегер за твој деп!

Попусти за легализацију до 50%

Одборници СО Чајетина усвојили су предлог одлуке о допуни одлуке о утврђивању доприноса за уређивање грађевинског земљишта, по којој се за готовинско плаћање одобрава попуст од 30%, уместо досадашњих 20%.

Усвојен је и предлог одлуке о утврђивању накнаде у поступцима легализације објеката, којом су предвиђени коефицијенти за зоне. По овој одлуци, одобрава се попуст за готовинско плаћање у износу од 20%, као и одређени попусти за легализацију стамбених објеката и то: за стамбене објекте до 100 квадрата попуст је 50%, до 150 квадрата - 40% и до 200 квадрата стамбеног објекта - 30% попушта. Међутим, стамбени објекти изграђени у екстра зони на Златибору не подлежу остваривању права на попусте.

“Зелена планета” Чајетини

За учињено добро природи, а на предлог сараднице Наде Милошевић, општина Чајетина добитник је овогодишње Велике повеље „Зелена планета“. Признање додељује Друштво стручњака еколошких наука Србије, а одлуку да то ове године буде наша општина жири је донео за реализацију Пројекта примарне селекције отпада „Отпад није смеће“, који је Чајетина реализовала у сарадњи са градом Ужицем, КЈП „Златибор“, КЈП „Биоктош“ и Регионалном развојном агенцијом „Златибор“, а који је финансирала ЕУ.

Председник жирија за доделу признања Бранислав Маринков је рекао да треба да се угледамо на оне који мисле унапред, на генерације које долазе, од којих смо позајмили планету и морамо им је вратити ако не бољу, оно бар онакву какву су нам је наши преци оставили. “Срећом постоје људи и организације које су то на време схватиле, те на њиховим примерима морамо учити. Један од таквих примера је наш овогодишњи добитник општина Чајетина. Према подацима којима располажемо, општина Чајетина је најодговорнија од свих 335 насеља овог региона.

Велика повеља „Зелена планета“ коју вам уручујемо

је једно од најзначајнијих признања које се у Србији додељује онима који су учинили „ДОБРО ПРИРОДИ“, додао је Маринковић. Прилоком доделе признања, преставници општине Чајетина најавили су проширење акције и на руралну средину и решавање проблема анималног отпада.

Подсећања ради, пројекат „Отпад није смеће“ почео је да се реализује уз свесрдну помоћ ЈКП „Златибор“, ученика ОШ „Димитрије Туцовић“, као и бројних грађана Чајетине и Златибора. Сви они заједно показали су изузетну еколошку свест.

Едукацију је прошло 500 учесника, сви запослени у општинској управи, радници ЈКП „Златибор“, запослени у дечјем вртићу „Радост“, који своје стечено знање преносе на најмлађе екологе, више од 30 пензионера, као и 20 волонтера чланова НВО „Златиборски круг“. Сви они, а уз помоћ ЈКП „Златибор“ делили су грађанству општине Чајетина џакове за селектовање отпада и уједно едуковали становништво. Истовремено су постављени одговарајући контејнери за ову врсту отпада, који се у даљем поступку рециклира у Регионалној депонији „Дубоко“.

Ослобођени плаћања

Материјално угрожене категорије лица, које испуњавају услове прописане Одлуком о социјалној заштити општине Чајетина, и ове године имаће право да потпуно или делимично буду ослобођени плаћања комуналних услуга, под којима се подразумева испорука воде, изношење смећа и коришћење грађевинског земљишта.

На потпуно или делимично ослобађање плаћања комуналних услуга, каже директор Центра за социјални рад, Пајо Богдановић, могу да рачунају домаћинства, односно појединци који последње две године имају пребивалиште на територији наше општине и чији приходи се налазе испод нивоа социјалне сигурности, што се утврђује Законом о социјалној заштити. Право на делимично ослобађање плаћања имају и особе са инвалидитетом које, такође, морају да испуњавају одређене услове. Један од њих је да особа са инвалидитетом буде учлањена у једно од регистрованих удружења особа са инвалидитетом.

Захтеви за ослобађање плаћања комуналних услуга подносе се Центру за социјални рад, где ће сви који су заинтересовани за ову субвенцију уједно добити информацију о томе коју документацију је потребно да доставе. Одлуку о томе ко ће бити корисници ових повољности доноси Центар за социјални рад, а они који је остваре, ово право моћи ће да користе годину дана.

Амбуланта се не затвара!

Међу мештанима Сирогојна пронела се вест о затварању амбуланте, која у овом селу без прекида ради већ 50 година. То је потресло мештане овог, али и околних села који су се, у знак протеста, у великом броју окупили испред сеоске амбуланте. Информација је убрзо стигла и до Дома здравља Чајетина, чији надлежни кажу да је реч о неспоразуму и да амбуланта неће престати са радом, већ да ће због премештаја медицинске сестре уместо три, радити два дана недељно.

Ову, сада већ можемо рећи дезинформацију о затварању амбуланте у Сирогојну, најтеже су прихватили најстарији становници овог али и села у околини. Они кажу да је рад ове установе неопходан и да би им њено затварање донело много проблема. За најмање, али и нешто озбиљније лекарске интервенције, морали би да одлазе у Чајетину. Рад амбуланте осим за стару, од великог значаја је и за млађу популацију, јер се у њеној непосредној близини налази школа и дечје одмаралиште.

На седници Општинског већа општине Чајетина, одржаној 27. марта, донет је закључак да се Министарству здравља Републике Србије и Здравственом центру Ужице упути захтев општине Чајетина да се амбуланта у Сирогојну не затвара, као и да режим рада ове здравствене установе буде као и до сада.

Општина Чајетина захтева од Министарства здравља да престане затварање сеоских амбуланти и уни-

штавање малих средина из унутрашњости. Законска решења која се спровode по налогу Министарства здравља погубна су за целу Србију и опстанак становништва на селу.

Општина Чајетина само прошле године уложила је преко 5 милиона динара у адаптацију амбуланте у Сирогојну, као и средства за набавку санитарских возила. „На сваки начин покушавамо да уразумимо регионалне и републичке здравствене институције да се одреде средства

за сеоске амбуланте и апотеке“, наглашавају из општине Чајетина и додају: „Општина не може да утиче на кадровски план Здравственог центра, на политику коју води ресорно министарство и одлуку да амбуланта у Сирогојну сада ради 2 пута недељно. Више немамо могућности, док Здравствени центар не пренесе права над Домом здравља Чајетина на локалну самоуправу. Сам процес касни због застоја у Здравственом центру“.

Са друге стране, Општини стално стижу захтеви од Здравственог центра Ужице да финансира лекаре. Систем примарне здравствене заштите на територији општине Чајетина је припремљен и када Дом здравља пређе на Општину, одмах ће се кренути у реализацију и сва села ће добити адекватну услугу.

Амбуланта у Сирогојну и даље ће радити сваки дан, од 7 до 14 часова, са лекаром и медицинском сестром. Сваког четвртка, радиће и амбуланта у Рожанству од 7-8 часова, у Љубишу од 9-11 часова и у Гостиљу од 11-12.30 часова.

Средства за Омладински клуб

У35 градова и општина широм Србије и ове године ће уз финансијску подршку Министарства омладине и спорта, бити реализовани пројекти намењени запошљавању младих и омладинском предузетништву, унапређењу здравља и безбедности младих, стварању услова за квалитено провођење слободног времена и упражњавање здравих стилова живота, партиципацији и активизму младих. Путем конкурса који је расписало Министарство омладине и спорта Републике Србије, општина Чајетина је добила средства у износу од 1.188.000,00 динара за опремање Омладинског клуба у сарадњи са Канцеларијом за младе Чајетина. Средства ће, по пројекту, поред опремања бити утрошена и на едукацију младих и запошљавање лица које ће бити на услузи младима са територије општине Чајетина.

Према министровим речима, други важан сегмент представља подршка квалитетном провођењу слободног времена младих, и у те сврхе ће у 12 градова широм земље, од Деспотовца, преко Чајетине, до Сомбора, бити опремљени омладински клубови и канцеларије за младе. „На ово се, свакако, надовезује и рекреација, као неизоставан развојни фактор живота сваког младог човека, а пројекти намењени изградњи отворених простора за рекреативне садржаје, бицикличких стаза и слично, биће реализовани у девет градова. По овом конкурс, издвајамо и средства за пројекте намењене промоцији здравих и безбедних животних стилова и превенцију ризичног понашања младих“, рекао је министар Удовичић.

У посети породици

Златиборско село Голово налази се на око десет километара од Чајетине. Оивичено висовима Глизом, Градином и Цокељом, кроз Голово протиче река Грабовица, а извире Ђокића врело. Мало се зна о далекој прошлости овог села, али је сасвим сигурно да су у опустеле крајеве Златибора у 18. веку Турци покушали да населе нове становнике, па су први становници Голова били Срби и Турци. Први се досељавају Аћимовићи, Веланци, Дедићи, Петронијевићи, Жиловићи, Зрњевићи, Бисићи, Весовићи. Други миграциони талас догодио се за време Првог српског устанка, када се насељавају Чумићи, Буљугићи, Понорци. Трећи талас почиње тридестих година 19. века и тада се насељавају Ђокићи, Словићи, Жунићи, Ковачевићи (Бојановићи).

Голово је 1948. године имало 680 становника, 1953. тај број се повећава на 744, а након тога следи пад. По последњем попису из 2011. године, у Голову живи 169 становника, од чега је 149 пунолетно. Подаци говоре да је просечна старост мештана у овом селу око 57 година. Све ово уклапа се у слику целе Србије, али има и случајева

где се са генерације на генерацију преносе животно искуство, имање и послови. Један од таквих примера свакако је породица Петронијевић, која је сачувала традицију живота и рада на селу и која у свом домаћинству броји осам чланова.

Ацо Петронијевић и његова супруга Вера живе, како кажу, у веома срећној заједници са сином Бранком, снајом Аном и четворо унучади: Ивана има 15 година и ученик је средње медицинске школе у Ужицу, Александар је ученик 7. разреда и има 14 година, Лука има 11 и иде у 5. разред, док најмлађи Милан има 6 година и на јесен постаје ђак првак. Ова велика породица живи у складу са својим могућностима, баве се пољопривредом и велику пажњу посвећују деци, како би их извели на прави пут. А како се данас живи на селу?

„Нормално је да је живот на селу тежак, али је доста олакшан са условима које овде имамо. Првенствено мислим на инфраструктуру - на путеве, затим на механизацију коју поседујем, тако да је данас много лакше живети на селу него пре.

Мој отац се бавио производњом млека и меса, ја сам то са њим на-

„Није лако, најорно је, захтева доста најора, рада, пажње. Мислим, бити мајка четворо деце стварно није једноставно. Свако од њих има своје захтеве и треба све то испуниши. Живимо у великом домаћинству, имамо пуно чланова породице. Бавимо се пољопривредом и имамо доста стоке. Мени ни један дан није досадно, сваки дан ми је испуњен обавезама, и то од ујутру од пола шест и до све до увече” ...

ставио. Проширили смо послове, није лако, али мора да се ради. Уз напоран рад може се зарадити да се живи, да не кажем животари. На селу се ради од јутра до сутра, посла увек има“, каже Бранко Петронијевић.

Петронијевић

Поносан што је наставио да се бави пословима који су радили његови стари, решио је да остане на селу и ту заснује своју породицу. У граду није видео перспективу за себе, није хтео да буде подстанар поред, како каже, своје породичне куће и имања.

„За сада се живи овако на селу, ради се, производи и бори за живот. Имам децу, иду у школу, која је прво била затворена, али уз помоћ општине Чајетина, школа опет ради, реновирана је и деца ту иду до 4. разреда, а касније се школовање наставља у Чајетини. Децу возимо до школе, али ништа није тешко када су деца у питању“, прича Бранко и каже да би сви, који су напустили своја имања, требало да се врате, јер наша села сада имају путеве, воду и струју, али и школе и амбуланте, што је сасвим довољно за нормалан живот.

Његова супруга Ана мајка је четворо деце и уз осмех каже да је живот на селу занимљив, и то сваког дана.

„Није лако, напорно је, захтева доста напора, рада, пажње. Мислим, бити мајка четворо деце стварно није једноставно. Свако од њих има своје

*„Ја сам срећан човек,
најсрећнији на свету.
Породица ми је велика,
сви се слажемо, радимо
заједно, једни другима
ћомажемо. Имам
унучиће и желим им
да заврше школе и да
иду даље, а што се села
тиче, како год они хоће.
Живот на селу није лак,
мора се много радити
да би се лепо живело” ...*

захтеве и треба све то испунити. Живимо у великом домаћинству, имамо пуно чланова породице. Бавимо се пољопривредом и имамо доста стоке. Мени ни један дан није досадно, сваки дан ми је испуњен обавезама, и то од ујутру од пола шест па све до увече. Када деца иду у школу, тада нам почиње радни дан. Једни иду пре подне, други поподне. Ту су и пратећи послови које

свакодневно обављам по кући, по дворишту, у штали. Сада је прошла зима, дошло је лепо време и по цео дан имам обавезе“, каже Ана Петронијевић.

Најмлађи члан је Милан Петронијевић и има 6 година. Ове године креће у први разред, и то у школу у Голову.

„Радујем се поласку у школу“, каже будући ђак првак и додаје да воли живот на селу. „Овде ми је лепо, није ми досадно. Играм се и помажем родитељима. Волим да храним телад. Имам браћу и сестру, али и друштво из села, и никад ми није досадно“, усхићено каже Милан.

Александар је ученик 7. разреда и има 14 година. Школу учи у Чајетини и свакодневно путује. Каже да је путовање по мало тешко, а обично га родитељи возе до школе или комшије. Каже да му се живот на селу веома свиђа и да му је жеља да заврши пољопривредну школу и врати се на село, како би наставио да ради са дедом и татом.

„Сваки дан помажем родитељима око домаћинства, у штали, и знам све да радим. Ипак, имам и довољно времена за игру и дружење“, каже Александар.

Петронијевићи су пољопривредници. Производе сувомеснате производе, око 10 тона годишње, од чије продаје и живе. Ту је и 15 грла крупне стоке - 10 крава и 5 јуница. Производе и млеко, а у просеку сваки друг дан, предају око 300 литара млека.

Најстарији Петронијевић, глава куће, своје производе продаје на пијаци у Београду, где често иде.

„Ја сам срећан човек, најсрећнији на свету. Породица ми је велика, сви се слажемо, радимо заједно, једни другима помажемо. Имам унучиће и желим им да заврше школе и да иду даље, а што се села тиче, како год они хоће“, са поносом прича Ацо Петронијевић и додаје: „Живот на селу није лак, мора се много радити да би се лепо живело. Радити се мора сваки дан по цео дан. Не постоје празници, дакле само рад. Своје производе продајемо свуда, па и на пијаци у Београду. Али, оскудица је свуда, народ нема пара, ослабила је куповна моћ, тако се морају радити и додатни послови“.

Нада Целебџић

8. ШЉИВОВАЧКИ САЈАМ

Шљивовица, село на тремеђи између Мокре Горе, Таре и Златибора, колевка је српске шљивовице још од 1868. године. Захваљујући ракијади обезбеђена је и заштита овог брэнда, а назив шљивовица користиће се за српске производе, док ће друге земље морати да имају и географску одредницу у називу. Још увек се поуздано не зна шта је старије - ракија или село, али оно што је сигурно је то да све већи број произвођача остварује позитивне ефекте, а само село Шљивовица, из годину у годину, увећава број становника.

Све је почело 2008. године, када је одржана прва „Ракијада“. Идеју за ову, сада већ традиционалну манифестацију, дао је новинар Светислав Тијанић, пореклом из Шљивовице. Подржан од стране месне заједнице, али и општине Чајетина, успео је да се за његово село и истоимени производ „златне капљице“, чује на далеко. И тако је све почело. Успостављена је још једна занимљива манифестација која употпуњује туристичку, али и привредну понуду Златиборског округа. Док локална власт на овај начин тежи равномерном регионалном развоју, „Ракијада“ туристима пружа прави ужитак не само у домаћој ракији, већ и у традиционалним

ПЕТАК 1. МАЈ 10,00 – 18,00 часова

Презентација традиционалног начина печења ракије код Гера – Краљев Трг Златибор; Дегустација најбољих ракија 7. шљивовачког сајма домаће ракије – Краљев трг Златибор; 20,00 часова – Шљивовачко посело – музички концерт.

СУБОТА 2. МАЈ

11,00 часова - Загревање уз домаћу ракију, дегустација шљивовачке куване ракије и трубачки оркестар; 12,00 часова – Отварање сајма; Потпаливање казана за печење ракије уз шљивовачку здравицу и уметнички програм; Отварање изложбе здраве хране, прозвода сеоских мајстора и рукотворина сеоских домаћица.

13,00 часова - Такмичење златиборских здравичара и чауша у говорним вештинама; Дегустација и оцењивање најбоље пите савијаче; Изложба златиборских пчелара; Изложба воћних производа (слатко, пекмез, суве

специјалитетима ужичких крајева.

Победник прве „Ракијаде“ 2008. био је Љубодраг Каљевић из Шљивовице. Наредне, 2009. Душан Лазовић из Трипкове је победник. На 3. сајму домаће ракије, одржаном 2010. године, учествовала су 43 произвођача, углавном из општина Златиборског округа, мада су се те године први пут појавили и излагачи из других крајева Србије.

Више од хиљаду мештана и туриста дегустирало је разне врсте ракија, али је по оцени стручног жирија најбољу шљивовицу изложио Раде Томоњић из Шљивовице, а високе оцене добили су и Раде Б. Нешевић из Кремана, Драгомир Кокоровић из Јабланице и Обрен Шућуровић

из Шљивовице. Драгану Мирчетићу из Обреновца припала је награду за најбољу воћну ракију.

На сајму у Шљивовици, која је по казивању мештана и добила име по ракији, надметали су се и здравичари, међу којима је Младомир Протић из Милића Села, по оцени публике и жирија, био најуспешнији.

Ову манифестацију, коју су организовали Скупштина општине Чајетина и Туристичка организација „Златибор“, пратиле су продајне изложбе здраве хране, рукотворина сеоских домаћица и производи сеоских мајстора, а награђени су и власници најуређенијих воћњака и проглашено је најлепше сеоско домаћинство.

По други пут Велику Златну медаљу 2011. освојио је Љубодраг Каљевић из Шљивовице, који је одлучио да у својој производњи примени и савете стручњака.

Међу онима који су освојили награде било је и произвођача из Кралева, Чачка, Ариља, односно поднебља која су већ добро позната по шљивовици.

Како би ово жестоко пиће ипак у потпуности било у складу са традицијом, тада је одлучено да ће се у наредном периоду ићи на органску производњу, па ће се воћњаци третирати без хемије, искључиво на природни начин, како су то радили и преци.

Избор најбољих произвођача из године у годину био је најтежи посао. 2012. године, пред стручним жиријем, у коме је уз домаће стручњаке била и професорка Нермина Спахић из Сарајева која је члан Европске комисије за дестилате, нашло се 70 препеченица од произвођача из

ДОМАЋЕ РАКИЈЕ

шљиве, сушени производи од воћа).

13,45 часова - Концерт дувачког оркестра Ивана Јовановић

14,00 часова - Проглашење најбољих ракија 8. шљивовачког сајма домаће ракије, додела награда и дегустација; Наступ културно – уметничког друштва

15,00 часова - Стругање дубећом и тестером кладаром и тесање брвна; Надвлачење конопца; Турнир у фудбалу.

15:30 часова - Избор и проглашење најлепшег дворишта и најуређенијег воћњака; Избор најлепше сеоске народне ношње и најлепше чобанице; Проглашење најбоље пите савијаче и најбоље ракије по оцени публике; Проглашење најбољег здравичара и чауша; Додела награда за победнике у дисциплинама: стругање дубећом и тестером кладаром, тесање брвна и надвлачење конопца.

НАРОДНО ВЕСЕЉЕ УЗ ЖЕЉКА ЈЕВТОВИЋА - ЈЕЛА И ОРКЕСТАР

златиборског, чачанског и ваљевског краја. Подељено је пет великих златних и шест златних медаља. Прво место освојио је Миладин Бонцулић из Шљивице, испред Андрије Корићанца из Обреновца и Рада Томоњића, такође из Шљивице. Још две велике златне медаље додељене су Добрисаву Јањићу из Трипкове и Александру Зорзићу из Шљивице. Контролу квалитета излаганих ракија 2013. извршила је фирма СГС из Београда, па према њиховој оцени и оцени комисије, великом златном медаљом награђени су произвођачи Слободан Зорзић, Спасоје Аћимовић, Љубодраг Каљевић, Миленко Јовановић, Обрад Ковачевић и Зоран Зорзић.

Специјалну награду за најбољу ракију од другог воћа, малине, ораха, дуње и крушке добио је Милан Миловановић. Вредне награде за најуређеније сеоско двориште и најуређенији воћњак добили су Милош Шукиловић и Миленко Јовановић.

Без обзира на време које је било час сунчано, час кишовито, 7. Сајам домаће ракије у Шљивици прошле године године окупио је велики број гостију из свих места чајетинске општине, али и много шире - из Србије и иностранства. Толика посећеност овој манифестацији само је показатељ да је она пун погодак за ово село, рекао је председник општине Милан Стаматовић, позвавши младе да остану на својој родној земљи и наставе традицију не само у прављењу ракије, већ и у бављењу воћарством и производњом сувомеснатих производа. Јер, чувајући традицију, очуваће своју

веру, културу, српски дух, и даће већу шансу своме селу не само да опстаје, већ и да живи. Да су ове речи тачне, потврђује и Милутин Алексић који годинама живи у Швајцарској, али се са све већом радошћу враћа родном селу, Шљивици, не пропуштајући да стигне и на чувену Ракијаду.

Оцењивачкој комисији стигао и рекордан број узорака ракије - 105, тако да посао бирања најбољих није био ни мало лак за представнике две еминентне фирме за оцењивање квалитета: „Југоинспект“ из Београда и „Будимка“ из Пожеге. На 7. Сајму ракије „Велику златну медаљу“ за најбољу ракију добили су: Миладин Каљевић, Слободан Зорзић и Љубодраг Каљевић, сва тројица из Шљивице, а награђених произвођача је било и из Чајетине, Јабланице, Рудина, Бранежаца, Синогојна, Мокре Горе, Рибашевине. „Златну медаљу“ у категорији специјалних ракија добили су Ристо Делић из Шљивице за ракију од крушке и Миладин Миловановић из Љубања за ракију од нане и клеке.

Првонаграђени 7. Сајма ракије, Миладин Каљевић, чија је ракија оцењена оценом 19,75, каже да га награда није много изненадила. Комисији је предао 4 узорка ракија од којих су неке старе 19 година. Његова ракија „Вила“ регистрована је код Завода за интелектуалну својину, а намера му је да региструје производњу ракије, као и да пре следећег сајма отвори подрум ракије у Шљивици!

Иначе, за 7 година колико се орга-

низује Ракијада, оцењено је 700 узорака, каже председник оцењивачке комисије, Костадин Михаиловић. „Ова манифестација показала је Европи где је родно место ракије и где се најквалитетнија ракија производи. А ракија није само пиће, већ и вага на којој се мере људи“, додаје Михаиловић.

Додељене су и награде за најлепшу ношњу - Јелени Божовић, и најбољу питу - Милени Аћимовић; најуређеније двориште - Жељко Росић, најлепши воћњак - Милорад Скорковић. Одржана су и такмичења у тесању брвна, где је победила екипа из Трипкове, стругању кладаром - победила екипа из Шљивице, стругању дубећом тестером - такође прва екипа из Шљивице и надвлачењу конопца где је најбоља била екипа из Гостинице.

Ове године, 2. маја биће одржан 8. Шљивовачки сајам домаће ракије, у организацији општине Чајетина, ЈП Културно спортски центар Чајетина, Туристичке организације Златибор, Златиборског Еко аграра и месне заједнице Шљивице.

Дан раније, на Краљевом Тргу на Златибору биће одржана презентација традиционалног начина печења ракије код Гера, али и дегустација најбољих ракија са прошлогодишњег сајма домаће ракије.

„Културно спортски центар Чајетина приводи крају радове на припреми 8. Шљивовачког сајма домаће ракије, који се одржава 2. маја код нове цркве у Шљивици. Програм који је већ седам година уназад устаљен, ове године биће обогаћен фудбалским турниром и концертном трубачком оркестром који ће бити и на отварању али и после програма. Морам да кажем да је организација целог сајма подигнута на виши ниво из разлога што контролу врше наше истакнуте куће – „Југоинспект“ из Београда, „Будимка“ из Пожеге и дипл. инг. Костадин Михаиловић, потпредседник Удружења органских произвођача Србије“, каже Никола Смиљанић, директор ЈП Културно спортски центар Чајетина.

„Постоји идеја да се произвођачи ракије удруже, како би се заштитио сам начин печења ракије и сорта шљиве, како би покушали да заједнички наступе на иностраном тржишту.

Традиција пре свега, а ми смо ту да им помогнемо и да станемо уз те људе“, нагласио је Смиљанић.

Нада Целебцић

ТУРИСТИЧКА ОРГАНИЗАЦИЈА ЗЛАТИБОР

Промоција летњег туризма

На Међународном сајму туризма у Москви, Туристичка организација Златибор представила је понуду Златибора. Посебан акценат стављен је на понуду здравственог, спортског и верског туризма, јер је познато да су руски туристи највише заинтересовани за ове видове туризма.

Након успешног и веома запаженог наступа у Москви, уследиле су промоције ове златне планине по Србији, Републици Српској и Црној Гори. На промоцијама у Бијељини, Бања Луци и Брчком представљена је обједињена понуда туристичке дестинације Златибор, са посебним нагласком на нове садржаје који очекују госте Златибора за летњу сезону, заједно са представницима Специјалне болнице „Чигота“ Златибор.

Туристичка организација Златибор учествовала је и на Сајму туризма и активног одмора у Нишу, као и на 24. Међународној туристичкој берзи и сајму туризма, опреме за хотелијерство и угоститељство МЕТУБЕС у Будви, где је представљена целокупна понуда Златибора за предстојеће првомајске празнике и летњу сезону.

У оквиру промотивне кампање „Моја Србија“, коју спроводи национална туристичка организација, а која је намењена српској дијаспори, представници Туристичке организације Златибор су грађанима Темишвара представили укупну туристичку понуду планине, са посебним акцентом на летње садржаје на Торнику, манифестације током лета, могућности које Златибор пружа љубитељима активног одмора, излете који се организују са Златибора и смештајне капацитете. На презентацији је представљена и понуда Специјалне болнице Златибор – Чигота.

У Новом Саду, на међународној конференцији о здравственом туризму Југоисточне Европе “Medtravel”, такође је представљена туристичка понуда Златибора. Реч је о међународном догађају са посебним фокусом на медицински туризам Југоисточне Европе, који окупља локалне, регионалне али и међународне компаније у области медицинског туризма (пружаци медицинских услуга, хотели, бање, туроператери и туристичке агенције, превозници, осигуравајућа друштва), као и националне и међународне асоцијације које се директно или индиректно баве медицинским туризмом.

Првог дана конференције Medtravel организован је пословни (B2B) сајам “WTP 2015” – радионица, на којој је ТО Златибор учесницима из области туризма представила туристичку понуду Златибора за предстојеће првомајске празнике и летњу сезону. Златибор се већ годинама налази на мапи здравственог туризма, пре свега захваљујући 50 година дугој традицији Специјалне болнице “Чигота” и 25 година “Чигота програма”.

Почињу радови

Пролећни радови на уређивању насељених места Златибор и Чајетина, увелико су почели, а за враћање правог сјаја нашем окружењу после јаке зиме Чајетина ће из општинског буџета издвојити око 77 милиона динара - 27 за поправку путева, крпљење рупа и асфалтирање, док ће се 50 милиона динара, преко различитих буџетских линија усмерити на комплетно уређивање насељених места.

„Има поприлично рупа које су се на путевима отвориле због ове, заиста жестоке зиме“, каже Бојана Божанић помоћник председника општине Чајетина. „Ове године је много више квадрата, него претходне, предвиђено за пресвлачење асфалтом јер је то квалитетније и трајније решење“.

Златибор пред првомајске празнике јесте и замена изломљених гранитних плоча на Краљевом тргу као и уређење пешачке стазе на Споменику, која је једна од најкоришћенијих туристичких шеталишта.

ДР ГОРДАНА БОЈОВИЋ, ЛЕКАР ДОМА ЗДРАВЉА ЧАЈЕТИНА

Дијабетес

Шећерна болест или дијабетес је хронични, неизлечиви системски поремећај метаболизма, који се карактерише хипергликемијом, односно трајно повишеним нивоом глукозе у крви. Углавном је условљен наследним факторима, а настаје због смањене секреције или смањеног биолошког дејства хормона инсулина, односно у комбинацији ова два фактора. Тај недостатак омета размену угљених хидрата, масти и беланчевина у организму (што се испољава типичним тегобама), а након дужег времена утиче и на структуру и функцију крвних судова, живаца и других виталних органа и органских система.

Дијабетес се данас убраја међу најчешћа ендокринолошка обољења, са преваленцом у сталном порасту (нарочито у развијеним земљама света). То је последица модерног стила живота и повећања броја спољашњих етиолошких чинилаца, међу којима се посебно издваја гојазност. Шећерна болест се најчешће јавља у старијем животном добу као последица општих дегенеративних и склеротичних промена у организму (која захватају и панкреас), а код младих особа може настати услед генетских поремећаја или оштећења панкреаса код одређених заразних обољења.

„Фактори ризика настанка дијабетеса су године живота, наслеђе, недовољна физичка активност, док је највећи фактор ризика гојазност, нарочита абдоминална гојазност, тј. стомачна гојазност. Ту су још хипертензија, повишене вредности холестерола и липида, алкохолизам. Жене које су у току трудноће имале дијабетес су у ризику, као и жене које су рађале децу преко 4 килограма. Доказано је да је дијабетес наследна болест. Тип 1 не у толикој мери, али Тип 2 је доказана наследна болест. Комбинацијом фактора долази до појаве дијабета, а може и само један фактор ризика довести до тога“, наглашава др Гордана Бојовић.

Који су симптоми дијабетеса?

„Морам да напоменем да 50% дијабетичара немају препознат дијабетес, и то је доказано. Значи, сваки други зна да има дијабетес. Зато је потребно радити скрининг тестове. Тегобе у тим почетним стадијумима су неприметне. Касније, када та гликемија порасте довољно, онда расте и учестала жеђ, учестало мокрење,

повећан апетит и губитак телесне тежине и то су основни симптоми дијабета“.

Како сиречићи настанак ове болести?

„Треба нагласити да у Дому здравља сваки изабрани лекар треба да својим пацијентима уради скрининг, а ми то у Чајетини имамо, а то је скрининг за рано откривање дијабетеса Типа 2. Довољно је да пацијент дође, да му се уради анализа крви и на основу тога ми можемо да кажемо да ли особа има дијабетес или не. Ја морам још да кажем да је код нас у великом порасту број дијабетичара. Од када смо почели да радимо скрининг, открили смо велики број стања пре дијабетеса, које називамо преддијабетес. То стање је нешто што ми лекари треба да откријемо. У том стању преддијабетеса, када делујемо лековима и неким факторима које пацијент мора сам од себе да уради, можемо да спречимо појаву дијабетеса. Мислим да је то јако битно. Од кад су код нас уведени скрининзи, открили смо 300 преддијабетеса до сад. Ти пацијенти су сад на терапији. Са повећаном физичком активношћу и смањењем телесне тежине, они сами одржавају гликемију у референтним вредностима и ја могу са сигурношћу да кажем да те особе, ако се буду придржавале правила, никада неће добити дијабетес. Дакле, прво и основно је скрининг. Оно што је још битно је правилна исхрана. Треба избегавати слаткише, нарочито оне индустријске, грицкалице и сву другу храну са великим гликемијским индексом. Физичка активност је неопходна, значи бар 20 минута дневно, затим неопходно је смањити гојазност. Посебно ако знате да вам је неко у фамилији имао дијабетес, у великом сте ризику да ћете га добити. Једном речју, уколико сте физички неактивни и гојазни, имате велике шансе да добијете дијабетес“!

Шта је скрининг и како се њиме њећа обављају анализе?

Скрининг је потребно урадити свим особама након 35. године живота, јер је тада највећи проценат добијања дијабетеса. Ради се тако што пацијент дође код нас, узме му се анамнеза да се види да ли има неке од факторе ризика, након чега попије шећерну воду са 75 грама глукозе и након 2 сата му се одреди ново шећера у крви.

Најбитније је открити преддијабетес, јер тада можемо нешто да урадимо, да спречимо да особа уопште добије ову болест, док оболеле можемо само да лечимо, да им спречимо компликације и да умањимо тегобе. Ја апелујем на то да се пацијенти јаве својим изабраним лекарима и да им се уради скрининг“.

Да ли особе оболеле од дијабетеса могу водити нормалан живот?

„Да, наравно. Морају се поштовати савети лекара. Када се открије дијабетес Тип 2, што је често код старијих особа, прво их шаљемо код очног лекара да се види да немају неке промене на очном дну, шаљемо их и код неуролога због компликација на периферном нервном систему, затим код нефролога због болести бубрега и оно што је јако битно, пацијент који има дијабетес је у великом ризику да оболи од кардиоваскуларних болести. Дијабетес је највећи фактор ризика за обољевање од ових болести, а сам по себи је довољно опасан, па ако још особа болује од хипертензије или дислипидемије, она је онда у троструком проблему. Код таквих особа крвни притисак не сме да пређе 120/80, а холестерол не сме бити преко 5. И такве особе не смеју конзумирати храну са повећаним гликемијским индексом. Дакле, правилна исхрана, физичка активност и телесна тежина, то су три најнеопходније ствари које треба да има пацијент оболео од дијабетеса, да би болест могла да се држи под контролом“.

Идеално време за конзумирање воћа у току дана је између 16 и 18 часова по зимском рачунању времена, односно између 17 и 19 часова по летњем рачунању.

ГЛИКЕМИЈСКИ ИНДЕКС ВОЋА

Воће	Глик. индекс
Трешње	22
Вишње	22
Грејпфрут	25
Шљиве	32
Јагоде	32
Крушке	36
Јабукe	38
Брескве	43
Наранце	43
Киви	52
Манго	55
Кајсије	57
Банане	62
Диње	64
Суво грождe	65
Ананас	66
Лубенице	72

Нада Целебџић

Преминуо Властимир Павловић 1926 - 2015.

некадашњи председник општине Чајетина

У четвртак 19. марта 2015. године, преминуо је Властимир Павловић, који је за живота обављао низ јавних функција и својим радом и залагањем допринео развоју општине Чајетина. Комеморативна седница поводом смрти Властимира Павловића 1926.-2015. одржана је у суботу 21. марта 2015. године са почетком у 10 часова, у великој сали Скупштине општине Чајетина. Властимир Павловић сахрањен је на гробљу у Чајетини.

Властимир Павловић рођен је 1926. године у Чајетини, где је завршио основну школу, а потом на имању богатих родитеља стварао радне навике. Убрзо по завршетку рата започео је своју успешну каријеру. Први радни однос засновао је у Задружном савезу, али убрзо прелази на место књиговође у Трговинско предузеће „Палисад“. Од 1962. године добијао је поверење да руководи успешним радним организацијама: Земљорадничком задругом и Пољопривредно индустријским комбинатом „Златибор“ у чијем су се саставу једно време налазили: Кланица „Чајетина“, Погон за прераду дрвета „Бор“, Кожна галантерија, ИМ „Раковица“, затим трговина, угоститељство, фарма, кооперација...

На седници СО Чајетина одржане 5. маја 1974. године, када је уведен нови систем непосредног одлучивања радних људи, изабран је за председника. Своја два мандата обележио је значајним радовима у туристичком насељу, такође и у читавој општини. Ангажовао се око изградње хотела, одмаралишта, завршетка финалних радова на Специјалном заводу за хипертиреозе, изградњи разних инфраструктурних објеката, извођењу пригодних манифестација у организацији Туристичког савеза. Са директором ПИК-а „Златибор“, Вељком Стаматовићем, током средњорочног плана 1981-1985. године користе средства од 1.600.000 динара из Фонда за неразвијена

подручја да мале погоне из Чајетине дислоцирају у Бранешко Поље и претворе у успешне фабрике.

Поред функције председника Општине, биран је за председника Туристичког савеза општине Чајетина, председника Смучарског савеза Србије, члана Управног одбора Туристичког савеза Србије, председника Секције за развој сеоског туризма, а био је и посланик у Већу произвођача Скупштине Србије. Поменути функције и добре везе са политичким и финансијским круговима отварале су му широко поље деловања на развоју и унапређењу златиборског туризма, што је знао да искористи на најбољи начин.

Припадају му највеће заслуге за изградњу Зимско спортског центра „Торник“. Заједно

са Милошем Мишовићем изборио се у смучарским организацијама да овај пројекат буде прихваћен. Док се налазио на месту председника Општине издејствовао је да се усвоји одлука о његовој реализацији, а радове је изводила Комунална радна организација „Златибор“ у времену кад је у њој био директор. Са ове функције одлази у пензију 1988. године. У периоду од 2008. до 2012. године био је одборник Скупштине општине Чајетина. Од десетак разних одликовања и признања највреднији су Орден заслуга за народ са сребрним зрацима, Орден рада са златним венцем, Плакета Туристичког савеза Србије и Плакета Смучарског савеза Србије.

ПИШЕ: ПРЕДРАГ В. КОВАЧЕВИЋ

Академик из Љубиша

Увек сам се поносио нашим батаљоном. И када су времена наметала неке, друге вредности, говорио сам: "Младост 1914. је лекција", рекао је Миладин Пећинар. Он, млади српски каплар, под редним бројем 300 (колико ли судбине има у овој округлој стотки) никада није прежалио "зашто се и њему није просрећило да отвори капију слободе поробљене и оклеветане Србије".

„Довољно си ти дао борби: треба да наставиш студије. Србији су потребни и школовани људи“ , казао му је Божо Терзић, министар и генерал, испраћајући га, невољног, на студије у Рим. Такву одлуку донела је Влада. Да преживели студенти који су прекинули школовање, студије и наставе.

Причаћу вам о једном од златиборских чеда из Љубиша. Одмах да кажем онима који често шетају поред чувеног "језера" на "Краљевим водама" да тог вештачког језерца не би ни било, да се Миладин уз помоћ златиборске омладине после Другог светског рата није потрудио... Одужили се Академику Миладину Пећинару његови Златиборци и српски народ спомеником, који је баш ту, код Језера, подигнут током научног скупа 2004. године. Има једна фотографија из 1908. када је била на овом данашњем центру туристичког Златибора само чесма коју је подигао краљ Александар Обреновић 1893. године, по којој је овај плато, без кога се златиборска варош не може замислити, носи име "Краљева вода". Ту вредну фотографију је фотографисао свестрани момчић Миладин, током свог живота од 8 деценија заљубљеник у фотографију. Дело Академика Миладина Пећинара нас је задужило и данас је путоказ ка неком срећнијем времену...

Биста Академика Миладина Пећинара на "Краљевој води" поред језера које је он пројектовао

ПОРЕКЛО ПЕЋИНАРА

По предању Миладинов деда Мијајло, који је потицао из села Котора у сливу КLINE, је убио агу, било је то негде у 17. веку. Одметнуо се у "ајдуке" и настанио у пећини, одатле то презиме "Пећинар". Та

пећина се налази у Доњем Љубишу, повелика је то пећина, сува са равним дном, са отвором у виду димњака који је двадесетак метар изнад. Два пута сам био у овој љубишкој знаменитости и оба пута сам видео трагове дима и дрвене клинове забијене у пукотине стене. Колико су синови Мијајлови Ђоко, Павле и Димитрије живели, заједно у кући "на пећини", нико не зна. Зна се да су се поделили - Ђоко је остао "на пећини", Павле је отишао близу села Бјеле Рјеке, а Димитрије прешао реку Љубишницу и саградио кућу под Гариштем. Миладинов деда Ђоко, рођен 1808. носио је презиме Пећинар... Он кад се иселио из пећине подигао је кућу у Љубишу. Био је теразија (занатлије које су се бавиле кројењем, шивењем и украшавањем градске ношње називане су теразије), у то време једини писмен човек у Љубишу, бавио се писањем прича и песама, своје шесторо деце је добро описменио. Његов син Мијајло, отац Миладина Пећинара, родио се 1853. Био је то уман човек, скоро 20 година председник општине, у политици напредњак. Много је радио и много путовао водећи се начелом "ред, рад, закон". Био је то човек за пример који је градио са својим мештанима сеоске путеве, уређивао речно корито Љубишнице, водио битку са ерозијом... У два брака је имао 11-торо деце, два сина Миладина и Милоша, "остало женскадија". Због велике породице преселио се у Горњи Љубиш 1900. године у нову кућу.

ШКОЛОВАЊЕ И РАТОВАЊЕ

- ОД КАПЛАРА ДО АКАДЕМИКА

Син Миладин, понос породице Пећинар, родио му се 18. марта 1893. Године 1900. отворена је основна школа у Љубишу, а мали Миладин Пећинар је био у првој генерацији ђачића. Био је међу бољим ђацима, па су отац и мајка одлучили да Миладин настави даље школовање а да му брат Милош остане са њима на имању. И тако једног раног јутра, одмах иза поноћи, Миладин у пратњи једног киријџије сишао је пешке у Ужице са сведочанством и 20 динара у џепу за упис у гимназију. Сећао се да је био примљен од директора пријатељски и да је, како је тада сишао пешке у Ужице, тако је и за све време школовања прелазео тих 45 километара, увек пешке. Живот у Ужицу му на почетку није баш одговарао, чезнуо је за селом и кућом. Навикао се, заволео школу и био одличан сваке године. Математика, посебно физика су му "ишле", у својим сећањима је записао: "Наставници су нам били строги али и правдни и приступачни. Они су нас често водили на ескурзије да би допунили наставу. Гимназија је располагала модрним училима, кабинетом

физичким, хемиским итд., а гимнастичка вежбања била су на великој висини".

Гимназијалац Пећинар члан ужичког соколског друштва које је предводио Јехличка

Одмах после матуре, на Видовдан 1912., учествовао је на свесловенском слету у Прагу где их је водио млади, тек пристигао у Ужице, физкултурник Јосип Јехличка. На разстанку су се учесници братимили. Миладинов побратим био је Јозеф Свобода, кројач из Брна, кога ће касније, у рату, срести на Рајцу 1915. Чех је био у групи војника који су се предали, машући из једног шумарка белим марамцама и узвикивали "Чех, Чех"... Миладин га је препознао и спасао, сећао се много касније. Исте 1912. године, у јесен се уписао на Грађевински одсек техничког факултета у Београду. Није прошло ни месец дана догодила се мобилизација и почели Балкански ратови. Млади Миладин је припао "последњој одбрани" која се користила повремено за унутрашњу службу.

Опоравак на Крфу, каплар Миладин Пећинар у сабирном центру

Све до прве велике победе српске војске у Првом светском рату 1914. године на преображење, 19. августа, Миладин Пећинар је био у резерви, затим је један од 1.300 каплара легендарног батаљона српске војске. Био је студент друге године Грађевинског факултета Универзитета у Београду, двадесетогодишњак у првим редовима на славној Колубарској битци. Надјачао је голготу Албаније. Исцрпљен стигао на Крф и ту се опоравио. У луци Губија на Крфу, Миладин Пећинар се обавезао да прикупи и полише све саборце батаљона 1.300 каплара. "Није му било лако", забележио је Станислав Винавер, један од каплара из славног батаљона. "Трећина их је пала на Колубари, многи заувек

остали у албанским беспућима, многи испод потопљених лађа на путу према острву спаса“.

Одатле је кренуо на Солунски фронт. Прве борбе зауставиле су младог ратника у Скопивиру, на падинама Кајмакчалана. Тешке повреде. Покидане вене и мишићи ноге. Судбина му, ипак, није наменила крај. Другови су га извукли, опорављао се и опоравио у енглеској болници “Вертекари” у Солуну. И, на срећу, дуго служио отаџбини и народу све док му, у 81. години, смрт није потписала живот, али то није крај ове приче о једном од златиборских чеда... „Увек сам се поносио нашим батаљоном. И када су времена наметала неке, друге вредности, говорио сам: “Младост 1914. је лекција”, рекао је Миладин Пећинар. Он, млади српски каплар, под редним бројем 300 (колико ли судбине има у овој округлој стотки) никада није прежалио “зашто се и њему није просрећило да отвори капију слободе поробљене и оклеветане Србије”.- Довољно си ти дао борби: треба да наставиш студије. Србији су потребни и школовани људи”, казао му је Божо Терзић, министар и генерал, испраћајући га, невољног, на студије у Рим. Такву одлуку донела је у пролеће 1918. српска Влада. Да преживели студенти који су прекинули школовање, студије и наставе. Међу 130 студената (опет ова симболика броја) углавном техничких наука, кренуло је у откоманду, у Италију, после које ће Миладин Пећинар укњижити биографију за Пет живота. Миладин је отишао у Рим почетком марта 1918. године и наставио студије у Примењеној школи за грађевинске инжењере у Риму. Српски студенти у Риму су основали Удружење српских студената чији је председник био Светозар Дика Нешић (касније редовни професор Грађевинског факултета у Београду), благајник је био Миладин Пећинар. Имали су и свој фудбалски клуб, који је за Божић 1918. освојио сребрни куп италијанског престолонаследника. “Италијани су поштовали Србе због њихове храбрости, нису марили за Хрвате и Словенце”... Кад је Србија ослобођена отпутовали су возом у Анкону, а одатле бродом у Ријеку.

Миладин је носио Албанске споменице. На крају Првог светског рата је одликован Орденом Белог орла са мачевима четвртог реда. Касније 1930. је одликован оредном Св. Саве, затим ореденом Југословенске круне четвртог степена и бугарским орденом Св. Александар, официрски крст. Унапређен у чин резервног пешадијског мајора и као такав је преузет и у ЈНА после Другог светског рата.

Миладин Пећинар по повратку из Рима, сестра Вида, сестра Милоја, мајка Кристина, брат Милош и сестра Ангелина у Љубишу

МИЛАДИН ИНЖИЊЕР

По завршетку Првог светског рата Миладин Пећинар ће наставити студије на Грађевинском одсеку Техничког факултета у Београду и завршити их крајем децембра 1921. године. Стекао звање грађевинског инжењера. На почетку своје професионалне каријере опредељује се за хидротехнику. После положеног стручног испита у фебруару 1925. године оснива свој “Биро за пројектовање грађевина на води”. Биро у току Другог светског рата није радио, а званично је престао са радом крајем 1944. године. Научни и стручни радови академика Миладина Пећинара обухватају скоро све гране хидротехнике - хидрологију, хидраулику, опште уређење вода, коришћење водних снага, санитарну хидротехнику, уређење водотока, уређење минералних вода и хидротехничке конструкције. У свакој од ових области је дао врло вредна и значајна остварења.

Миладин Пећинар, прва одликовања

Од 1945. до 1948. године радио је у Министарству грађевина ФНРЈ и у Савезном хидрометеоролошком заводу. Бавио се стручним научним радом из свих области хидротехнике. Дао је врло верна и значајна остварења, увек економична, у којима се види студиозно и научно стваралаштво. Крајем 1948. године изабран је за ванредног професора за предмет хидротехничке конструкције на Техничком факултету. За редовног професора изабран је 1951. године на Катедри за хидротехнику на истом факултету, и ту је радио све до пензионисања 1963. године. За дописног члана Српске академије науке и уметности изабран је 1959. године, а за редовног члана 1963. године. Што се тиче Златибора, уопште ужичкога краја, пројектовао је поменуто вештачко језеро на “Краљевој води”; у Ужицу по његовом пројекту је изведен водовод 1932. из Врела, који и данас ради за део Крчагова и Севојно. Дао идејно решење за високу брану “Перућац” на Дрини 1940. године. Његово идејно решење је за хидроелектрану у Овчарско - Кабларској

класици. Пројектовао је веће изведене хидротехничке објекте: лучну брану “Матка” на Трески (1938. године) са хидроелектраном Св. Андреја; хидроелектране: “Чечево” код Косовске Митровице, “Нови Пазар”, “Темштица” код Пирота, “Перућачко врело” код Бајине Баште и “Црни Тимок” код Бољевца; водоводе у Скопљу, Тетову, Београду и Обреновцу (са идејним решењем уређења Обреновачке бање); канализацију у Обреновачкој Бањи и Земуну. У области минералних вода има доста успешних студија и остварења. Обновио је изворишта многих бања у Србији: Нишка Бања, Паланачки Кисељак, Буковичка Бања и Врњачка Бања, где је остварио и начин експлоатације топле воде као стоне воде. Одужили су му се бањски радници тако што су му једном месечно, а понекад и недељно слали пакет минералне воде... Осим ових изведених пројеката, пројектовао је и један низ неизведених објеката.

После Другог светског рата добио је Орден рада првог реда (1956. године) и Орден заслуга за народ са златним венцем. Добио је два пута Октобарску награду града Београда (1962. године и 1964. године), два пута Седмојулску награду Србије (1951. године и 1959. године) и награду АВНОЈ (1969. године).

Миладин Пећинар поред његовог језера на Златибору

Половином лета 1964. године спонтано се јавила жеља међу још живим припадницима “Батаљона 1300 каплара”, да се, о педесетогодишњици њиховог одласка у окршај колубарске битке, приреди комеморација тих славних догађаја. Академик Миладин Пећинар је био члан одбора за организовање ове комеморације. За организовање комеморације одбор се прво обратио Савезу бораца Србије па, пошто се Савез није интересовао за њу, приступио је том послу сам. Средином децембра, одржана је велика народна свечаност у Лазаревцу. Испред Батаљона 1300 каплара говорио је Академик Миладин М. Пећинар. Између осталог, он је рекао и следеће:

“Ми, стари ратници, желели би смо да се наша омладина сећа ових догађаја и да их евоцира сваком годном приликом. То нараштаје учи родољубљу. Евоцирање тих догађаја не треба никако схватити као некакав српски индивидуализам. То није никакав шовинизам већ изношење историјских чињеница. Ако је некад било каквог српског шовинизма, њега је Србија свесно узидала у темеље Југославије још 1918. године... То мора бити јасно записано у нашој историји”.

Скупштина за основање Удружења 1300

каплара одржана је 19. марта 1967. године. За председника управног одбора изабран је Академик Миладин Пећинар. Удружење је регистровано, и тиме постало законито правно лице да може деловати у име 1300 каплара. Као и свугде где се налазио Миладин Пећинар, ту се нешто морало радити и урадити. У међувремену, док је био председник Друштва српских ратника, покренуто је иницијативу да се на Рајцу капларима подигне споменик. Онај који је симбол страдања и славе. Крајем децембра 1967. Године, Скупштина општине града Београда донела је одлуку да се део Ускочке улице, између Студентског трга и улице Кнез Михаилове, назове улица "1300 каплара". У Ужицу такође постоји улица 1300 каплара, тупокрај Ђетиње. Код пешачког металног моста наставља се на улици Кнеза Лазара и води до хотела "Турист".

Миладин Пећинар је умро 5. јуна 1973. године у Београду, а по својој жељи је сахрањен у родном селу Љубишу на Златибору. Иза Миладина Пећинара, каплара из 1914. године и југословенског научника, остало је његово дело. После лекције 1300 каплара, исписао је 49 радова и уџбеника. Пионир је модерне југословенске хидротехнике.

Какав отац - такави синови, ћерка и унуке
У браку са Милицом (умрла 1960.), ћерком угледног београдског професора Светолика Стевановића, директора Прве мушке београдске гимназије, Миладин имао је троје деце: синове Предрага, Зорана и ћерку Гордану. Предраг Пећинар је завршио Електротехнички факултет у Београду (одсек телекомуникација), у првој послератној генерацији. Прво је радио у Војном институту, а затим у Школском центру Савезног цивилног ваздухопловства, где остаје до пензионисања. Био је полиглот, као и његов отац Миладин. Говорио је четири страна језика: енглески, француски, немачки и италијански, а служио се и шпанским. Био је на специјализацијама на аеродрому "Орли" у Паризу, у Тулузу и Јапану. За потребе своје установе преводио је стручну литературу са француског и енглеског језика. Његов отац, академик Миладин Пећинар је још као гимназијалац био заљубљеник фотографије. У Првом светском рату носио је фотоапарат и овековечио многе личности и догађаје. Предраг је од свог оца наследио склоност и љубав према фотографији којом се почео бавити од студентских дана, а излаже од 1968. године, када је постао члан Фото-клуба Београд. Излагао је на свим заједничким изложбама у земљи и на групним салонима у иностранству (Аустралија, Енглеска, Чехословачка и др). Посебно је био почастован када је његов рад "Узрок и последице" уврштен у међународну изложбу фотографије, приказан приликом свечаног отварања нове зграде Опере у Сиднеју 1973. године. За своје фотографије и дијапозитиве у боји добио је бројне награде: Октобарског салона фотографије у Београду, Републичке изложбе фотографа Србије, Изложбе у Марибору, Скопљу и др. Његова прва самостална изложба одржана је од 12. до 26. јануара 1993. године у Галерији Библиотеке

града Београда, на којој је изложио 30 фотографија (избор радова 1962-1982). Она је била и кобна за инжењера Предрага Пећинара. Због велике ангажованости око организације, како се наводи у књизи "Родослов породице Пећинар", његово срце није могло издржати све напоре, изненада је умро 16. јануара 1993. Сахрањен је на Новом гробљу у Београду. У Књизи "Летопис српске фотографије 1839-2008" Горана Малића, први пут у историји српске културе, на 240 страница и кроз 165 репродукција фотографских дела, сабира и описује најважније тренутке из 170 година дуге историје српске фотографије. У њој су заступљене и фотографије Предрага Пећинара.

Предраг је у браку са Мирјаном Николић-Пећинар, академском сликарком, имао ћерку Милицу (1952) која је завршила Филолошки факултет у Београду. Тачније, иза умног Миладина Пећинара, академика из Љубиша, остало је пет унука чувара сећања и вредних успомена.

На фотографији Војислава Данилова: Милица, Љиљана, Ружица, Зорана и Ивана испред куће коју је градио њихов деда на Обилића венцу у Београду.

Обилићев венац, улица Поп Лукина, пет лепих београдских стаситих дама, чувају сећања на деду Миладина. У кући који је лично он пројектовао и градио... као у музеју. Зорана Пећинар Ђирјанић, Ивана Јакшић, Љиљана и Ружица Јокић и поменути Милица Ивковић. Оне су ћерке Предрага, Зорана и Гордане. Синова и мезимице славног ратника и исто тако славног научника Пећинара. Једноставне и по свему скромне, као што је и он био. Потврђују оно давно на латинском реченом: "Само истински вредни људи нису имали потребу да се уздижу и хвале". Гени, и да нису, деда их је учио: "Није вредност у хвалисању, него у делу које иза тебе остаје. Сваки кутак дома њиховог деде, који је сада њихов, обележен је трајањем славног претка. Њихов живот је између ратних фотографија, ордења... Фотографије хидроцентрала које је пројектовао, војнички сандуци из 1914, успомене са породичних окупљања за Божић, Васкрс, Ђурђиц, крсну славу Пећинара... Посебно место припада златиборском Љубишу, одакле је Миладин, као дечак, пошао на пут незаборавног. „Он нас је све окупљао око себе“, кажу унуке, „окупљао нас, као и децу своју. У празничним данима, углавном, он би повео разговор о свом ратном путу. И у томе

је имао меру. Није нас, што би данас деца рекла, смарао. Свака његова реч пала би тамо где треба. Звонила у тишини. Порука је била: "Мање је важно шта ко говори, важније је шта уме да уради". Тако је читав живот живео".

Миладин Пећинар академик и мудрац.

Сећају се унуке да је у једном интервјуу државној телевизији, 1973., пред смрт казао: "У овом друштву допада ми се што се земља гради, али ми се не допада како се омладина васпитава". На питање: "Како ви мислите да се то промени?", одговорио је: "Револуцијом!"

Не сећају се унуке да ли су питање и одговор били емитовани. Али се сећају да је говорио: "Србија је, после Великог рата, проиграла шансу да се омеђи онако како су је омеђили ослободиоци". Касније је говорио: "Укалупљени смо у ово братство и јединство, уз поштовање свих и свим народима, али то ће нас дебело коштати."

На тридесетогодишњицу од смрти ратника и академика Миладина, када му је подигнут споменик на Златибору, штампана је и књига његових сећања на ратни пут, али и пут српске науке, у новој Југославији. У посвети књизи "Од Србије до Југославије", академика Пећинара, Љубивоје Ршумовић, још једно златиборско чедо из Љубиша је записао: "Као што је стручно и с љубављу помогао свом завичају, предано и неуморно, целог живота Миладин је радио на напредку свог народа српског. Његове хидроцентралне и водоводи и данас нас греју и поје. И дуго ће нас грејати и појити".

Запамтио сам када је моја некадашња ТВ5 Ужице снимала када је откривен споменик академику после три деценије од његове смрти, речи студента Мирка Мелентијевића: "Ако нечије дело не бледи ни после тридесет година од смрти, као што је дело нашег професора, он је вредан споменика". Миладин Пећинар, златиборско чедо из Љубиша, био је вредан много више од једног споменика.

Упознајте се са библиотеком „Љубиша Р. Ђенић“

Бiblioteca „Љубиша Р. Ђенић“ је средиште културног живота општине Чајетина и има традицију стару 111 година. Први познати поклон добила је од проте Радосава Симића, и тих 250 књига постале су језгро данашње библиотеке, која између два светска рата постаје центар ширења опште културе у златиборском крају. Ту улогу има и данас као место на којем читалачка

публика богата своја литерарна искуства са књижном фондом од око 50 000 књига. То је место где се сусрећу писци и читаоци, где суграђани уживају у културним збивањима, али и на којем преко музејске збирке боље упознају своје културно-историјско наслеђе.

„Музеј обавља делатност прикупљања и чувања, заштите и презентације предмета из богате културно-историјске баштине Златиборске регије и обухвата близу 1200 предмета“, каже Снежана Ђенић, директорка Библиотеке. „Они су разврстани на историјску, етнографску, уметничку, нумизматичку, природњачку збирку и архивску грађу са преко 2 000 архивских докумената из 19. и 20. века са фототеком. У саставу ове збирке налази се и спомен-збирка Ђенерала Крсте Смиљанића“, додаје Ђенићева.

Музејска збирка поседује и старе и вредне књиге – 514 примерака, богату нумизматичку збирку, делове аутентичног покућства златиборске брвнаре, градске и народне ношње, оружја из 1. и 2. Српског устанка и 1. Светског рата, збирку минерала са подручја Златибора, слике знаменитих људи нашег краја... Све то смештено је у зграду која је, због своје споменичне вредности, и сама стављена под окриље Завода за заштиту споменика културе из Краљева.

Збирка би, према мишљењу надлежних из Библиотеке, могла постојати и као самостална целина, јер су створени потребни услови за њено одвајање од Библиотеке и оснивање самосталне установе културе са седиштем на Златибору.

Кроз музејску збирку, сваког радног дана од 8 до 18 часова, провешће вас запослени у Библиотеци. Потребно је само да изразите жељу за тим.

Прошле године рођено 108 беба

Од 168 општина, у чак 160 се бележи негативан природни прираштај. Према подацима Завода за статистику, само Београдски регион бележи повећање броја становника, за око 85.000, док се у регионима Војводине и Западне Србије бележи смањење за око 100.000. Демографи упозоравају да смо драгоцену време већ изгубили, и да чак и ако свако уради све што може и обећа, Србија ће до 2060. године остати без милион становника.

Од 2006., закључно са прва три месеца ове године, на подручју општине Чајетина рођено је укупно 1036-оро деце: 2006.-104, 2007.-138, 2008.-137, 2009.-126, 2010.-101, 2011.-94, 2012.-103, 2013. такође 103. и 2014.-108, а у прва три месеца ове године 22, што показује да је број новорођене деце из године у годину готово уједначен. Највећи прираштај у нашој општини био је 2007., 2008. и 2009. године, након чега наталитет почиње да опада. Посматрано по месним заједницама, највише рођених беба у прошлој години било је у Чајетини- 32, затим на Златибору – 18, у Кривој Реци 14, у Мачкату 10, затим следе Рожанство са 7 беба, Шљивовоца – 5, Јабланица – 5, док су у Љубишу и Мушветам рођене по 4 бебе. У Сирогојну су прошле године рођене 3 бебе, у Бранешцима 2, а у Голову, Рудинама и Жељинама по 1 беба.

С обзиром да од свих предуслова за проширење породице, довољно има само жеље за потомством, али, на жалост социјални услови све су лошији, наша локална самоуправа, преко родитељског додатка за свако новорођено дете, труди се да подстакне рађање. У прошлој години тај додаток износио је 20.000 динара за прво, 30.000 за друго и 40.000 динара за треће и свако наредно рођено дете. Ове године, ти износи су – 20.000 за прво, 25.000 за друго и 30.000 за треће и свако наредно рођено дете.

Такође, одлуком Општинског већа, заинтересованим паровима који испуњавају одређене услове, општина финансијски помаже и вештачку оплодњу. У прошлој години одобрена су 4 захтева, за шта је са буџета издвојено око 1,2 милиона динара.

Да у овим тешким временима за опстанак популације, поготову у руралним срединама као што је, великим делом и наша, ипак има наде, говори податак, да је у 2014/2015 школску годину уписано 26-оро деце више него лане. Међутим, већ следеће школске године, број ђака првака биће смањен, јер се од 2010. године бележи пад наталитета у општини Чајетина.

Српско срце Јоханово

Бити писац не значи само имати звање, или достићи стање у којем то напросто јесте, већ значи имати дужност и мисију преношења истине. „Српско срце Јоханово“, најпре настало у форми поеме 2006. године а потом, из потребе за више, прераста у роман 2009. године, ових дана доживљава своје 12-то издање. Преведено на више страних језика, истину о страдању Срба на Косову и о жутој кући, преносе далеко. Након више од 250 градова у Србији и свету, роман „Српско срце Јоханово“ Веселина Џелетовића, представљен је и чајетинској публици. У библиотеци „Љубиша Р. Ђенић“, пред сам почетак промоције, разговарали смо са аутором.

„Да ли је то нека Божанска промисао или задатак, јер мора да се сазна истина, тек – игром случаја сам се задесио на КиМ на сахрани једне пријатељице, где сам упознао човека који ми је испричао ту причу која је изазвала велики бол у мени. Написао сам поему – за два сата, што се и дан данас чудим; пет страница А -4 формата... Немац, који носи срце дечаковог оца, када је дошао (на Косово) да помогне ту породицу није знао да је тај човек киднапован. Једноставно, када је угледао то дете, каже да су шавови хтели да попуцају, да је срце хтело да искочи... Да ли је то његова аутоугестија, да ли то срце памти, да ли је то нешто што ми не можемо да објаснимо – не знам, али знам да се захваљујући свему томе сазнала цела истина. Од тог момента, од тог њиховог сусрета, поготову када је чуо да је дечакова мајка извршила самоубиство, Немац је добио порив да мора да усвоји то дете...“, прича нам о настанку романа Веселин Џелетовић.

Путујући светом са „Срцем Јохановим“, писац је наилазио на мноштво прича сличне тематике а, нажалост, са истог поднебља. Неке су и страшније, каже Веселин, након чега се добро замислимо: зар страшније могу бити? И томе ће се писац ставити у службу, јер – Косово је рана која не зацељује, али је наша рана и не да нам да заборавимо!

„Косово је за мене све: и исходиште, и полазиште, и коначиште, и судбилиште, али је моје!... Мене пријатељи песници питају – зашто пишу о Косову и Метохији, а нису били доле никада?! А ја им кажем да то чине управо из тог разлога што су Косово и Метохија у генима сваког Србина“!

Царство ждралова

Нова збирка песама „Царство ждралова“ доц. др Мирјане Стакић, промовисана је у библиотеци „Љубиша Р. Ђенић“ у Чајетини. Од укупно 16 до сада објављених књига, ово је четврта збирка поезије ове изузетно популарне песникиње у савременој српској књижевности.

Зашто њена нова књига носи назив „Царство ждралова“, објаснила нам је управо ауторка: „Ждрал је птица која импресионира својом лепотом. У Јапану је позната као симбол бесмртности, а пошто је и уметност бесмртна, тиме сам хтела, на неки начин, да направим симболичну везу између свих ствари које су у животу лепе и вредне. Песме су углавном љубавне и рефлексивне, а подстицај је био све оно што ме је дотицало на бројним путовањима: разни детаљи, људска лица, осмех, осећања... све оно што је пролазило кроз мене и што је, на крају крајева, као одјек дало поезију“, рекла је ауторка књиге.

Мирјана инспирацију налази у свакодневном животу јер, како каже, за њу писање представља потребу, као дисање. Досада је објавила укупно 16 књига од тога: књиге белетристике: Лирска исклизнућа на зиду fb (кратка проза), Домишљања: антологија дечјих песама, романе: Николај, Ханина кћи, Анина прича, Хајдучица, Изгубљене душе, Кисело грожђе и књиге поезије: Самовања, Мандрагора, Ноћне птице и Царство ждралова.

У „Царству ждралова“ је сакупила 80 необичних песама, сврстаних у 9 занимљивих циклуса. Како у својој рецензији истиче др Раде Вучићевић, „све њене песме су скројене по укусу и мери, која нема ничег сувишног, нападног нејасног, неодређеног...“ Он је рекао да су њене песме сврстане у сам врх српске поетике и да је ово једна од најбољих књига у овом миленијуму које су изашле што се тиче поезије. Међу 80 песама, бар десет су антологијске, међу којима две представљају врхунац у казивању и лирском приповедању.

„Вероватно је то нека интелектуална и поетска зрелина. Ради се о томе да је она сада у једној фази када песничку слику ствара саопштавањем и казивањем онога што види, нешто што је једино Чехов могао да уради у светкој књижевности“, рекао је Вучићевић.

Доц. др Мирјана Стакић била је вишегодишњи члан редакције и уредник књижевног часописа Међај. Бави се књижевним и научним радом, а пише и белетристику. Објавила је више од четрдесет књижевнокритичких и научних радова и учествовала на преко двадесет међународних научних скупова и конференција у земљи и иностранству. Члан је Удружења књижевника Србије. Мирјанином следећем књижевном делу највише ће се обрадовати најмлађи, јер је у припреми, управо, књига за децу.

Мирјана Ранковић Луковић

КОШАРКА

Историјски успех

Златибор-Прибој 100:87(28:13, 29:20, 21:23, 22:31)

Спортска дворана ЈПКСЦ-а Гледалаца: 600 Судије: Арсић и Живанић (Чачак)

Златибор: Тмушић 11 (2 тројке), Павловић 6, Брашанац, Шекуларац 17 (3 тројке), Кузелевић, Драговић, Мајсторовић 9 (3 тројке), Сатарић 6, Смолковић 15, Богдановић 8, Стаматовић 6 (2 тројке), Мићевић 22 (2 тројке) **Прибој:** Пешут 3, Љубојевић, Ђировић 5, Зећ 6, Бјелак 8, Хаџифејзовић 13, Кнежевић 12, Луковић 6, Јањушевић 16, Голубовић 8, Станојевић, Масалушић 10

Давно је написано да нема мањег места које има веће кошаркашко срце од Чајетине. Свој дугогодишњи сан о пласману у ранг изнад прве српске кошаркашке лиге, љубитељи кошарке и навијачи Златибора живе од суботе увече и завршетка утакмице последњег кола која је одлучивала о првом месту. Чајетина је деценијама на кошаркашкој мапи Србије као својеврсан феномен и најбољи пример љубави према клубу и игри под окриљима. Генерације и генерације играча и тренера утале су себе у овај успех и потврду једног великог рада и правог односа. Ово је и најбољи доказ да се улагање у спорт враћа у многим сегментима и препознаје средину као позитивну и такмичарски успешну. А у овом дербију, у сјајној атмосфери са феноменалним навијачима, Златибор је показао апсолутну доминацију над екипом Прибоја. Чајетинци су одлично отворили утакмицу и први период завршили са 15 поена предности. У првом полувремену домаћи играчи су за три поена шутирали невероватних 65%, убацивши 11 тројки из 17 покушаја. Серију су отворили Тмушић и Шекуларац, а наставили Стаматовић, Мићевић и Мајсторовић. Сјајни су били и Смолковић, Павловић, Богдановић и Сатарић. На полувремену је било 57:33 и само се чекао почетак славља. Гости су у наставку мало смањили предност и из дворане су испраћени аплаузом. Ерупција одушевљења била је у тренутку када је Шекуларац подигао победнички пехар, а у дворани почео ватромет. Славило се у Чајетини до дубоко у ноћ.

Ево шта су после сусрета изјавили играчи Шекуларац и Мићевић, тренер Радовић и председник клуба Пелверовић:

Кайишан екипе Младен Шекуларац: "Пре свега бих се захвалио

свима који су учествовали у овом тријумфу и омогућили да ми играчи будемо мирни и сконцентрисани на оно што се од нас очекивало. Ми играчи смо све то вратили и остварили идеју и циљ због којег смо се окупили и после 36 година постојања донели Златибору и тај ранг о коме су сви сањали. У директном дуелу са екипом Прибоја победила је квалитетнија екипа, били смо максимално мотивисани, знали смо шта нас очекује и пред овако дивном публиком која нас је сјајно бодрила цело првенство тријумфовали смо потпуно заслужено. Захваљујем се публици, људима из управног одбора клуба и као капитен се захваљујем мојим саиграчима на сјајној утакмици и на сјајној сезони. Имао сам ту част да подигнем тај пехар као капитен и то ми много значи."

Најефикаснији играч на утакмици Никола Мићевић: "Хвала публици јер ово се ретко виђа и оваква бразилска атмосфера не постоји ни на вишим ранговима. Хвала управи и људима око клуба јер су направили један добар посао, као и тренерима Калоперовићу и Раковићу који су радили са нама у полусезони и наравно Дулу Радовићу који је подигао игру на виши ниво и остварио овај успех. Морам да истакнем и потпуно посвећеност екипи Младена Шекулараца иако је ово најнижи ранг који је играо. Квалитетнија смо екипа и то смо доказали. Желим да поменем једног човека, који на жалост није више међу нама, а то је Сеад Беговић, оснивач клуба који је и док је мој отац овде играо имао сан да Златибор уђе у виши ранг од прве српске лиге. Моји планови су првенствено везани за Златибор, али о томе ћемо наредних дана јер је сада време за славље."

Тренер Душан Радовић: "Прибој је дошао овде да победи али ми смо били спремни на све њихове акције и њихову игру. Моји момци су показали велики степен знања, дисциплине и сталожности и резултат је дошао. Веровао сам у победу и играчи са клупе, пре свега Мајсторовић и Стаматовић су тројкама значајно допринели победи, а поред стандардних и водећих Шекулараца и Мићевића и играчи на центарским и спољним позицијама су одиграли одлично. Рад увек побеђује, увели смо Златибор у виши ранг, шта ће бити даље видећемо."

Председник клуба Рајко Пелверовић: "Ово је највећи успех нашег клуба и највећи успех чајетинског спорта. Захваљујем се играчима и тренерима, члановима управног одбора, општини Чајетина, спортском савезу и јавним предузећима, а посебно свим спонзорима и пријатељима клуба који су веровали у нас и били уз нас. Идемо даље и не стајемо на овоме."
Д. Милојевић

АЛЕКСАНДАР РАДИШИЋ

Борба за
Параолимпијаду

Од када је 2008. године почео да се бави стоним тенисом, Александар Радишић, рођени златиборац није успеле на бројним такмичењима, како националним, тако и интернационалним.

Од 2009. године члан је Стонотенисерске параолимпијске репрезентације Србије. Напорним тренинзима, снагом воље, већ 2010. године учествовао је на првом Светском КУП-у у Румунији, у Клубу, где осваја своју прву бронзану медаљу на такмичењу овог ранга. Након доброг пласмана, долази низ светских КУП-ова у Италији, Словенији, Словачкој, Чешкој ...

Иако је Златибор погодан за тренирање, јавља се проблем недостатка спаринг партнера и тренера, будући да стони тенис није заступљен и популаран у овом делу Србије, као што су то неки други спортови.

Трагајући за повољнијим условима, 2013. године сели се у Нови Сад, како би се што боље припремио за европско првенство. У том периоду учествовао је и на два светска КУП-а, на којима као члан Параолимпијске репрезентације Србије осваја сребрну медаљу у Словенији, а затим у Словачкој, Александар побеђује три играча који су међу првих десет на свету.

Крајем 2013. године, на Европском првенству у Италији

остварује свој највећи успех освојивши бронзану медаљу. Након успеха на Европском првенству, Радишић је заузео двадесто место на светској ранг листи. Већ наредне године, потврђује свој квалитет, поново у Италији и осваја прво злато на светском КУП-у, са својим партнером Гораном Перлићем.

Током прошле године учествовао је само на једном КУП-у, па је доспео на тридесето место. Жеља му је да у 2015-ој години прикупи што више бодова, како би учествовао на Параолимпијским играма 2016. у Рио де Женеиру. Очекују га напорни тренинзи, Европско првенство у Данској, Светски КУП у Словачкој и бројна друга такмичења, а све зарад што бољег позиционирања и стварања могућности за учешће на Параолимпијским играма у Рију.

Пред изазован период који очекује Александра Радишића у овој години, председник општине Чајетина, Милан Стаматовић, угостио је нашег репрезентативца, у жељи да му да подршку у борби за учешће на Параолимпијади. Током посете председнику, Радишић је истакао да је међу његовим колегама велико интересовање за Златибор, као и да је позитивно оцењен као будућа локације за припреме спортиста са инвалидитетом. Стаматовић је рекао да ће се општина Чајетина укључити у сваки потребан вид подршке, како би Златибор са свим својим предусловима био адекватно место за тренирање параолимпијца из целог света. Председник је том приликом Александру Радишићу уручио и симболичну стаклену плакету, као успомену на прву европску медаљу, коју је неки спортиста донео у нашу Општину.

ХВАЛА ПУБЛИЦИ!

Светло МАТИК

ул: Кнеза Лазара 7; 31000 Ужице; тел: 031 522 577; svetlomatik@gmail.com

ИЗРАДА И УГРАДЊА: ПАНОА И ПУТОКАЗА • ЛЕД ДИСПЛЕЈА СВЕТЛЕЊИХ РЕКЛАМА ЗА ХОТЕЛЕ, РЕСТОРАНЕ, ВИЛЕ И АПАРТМАНЕ

Пример:
Туристичка организација Златибор

